

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **K. S. P., s. r. o., so sídlom v B.**, zastúpeného A. k. JUDr. R. B., s. r. o., B., proti žalovanému **D. H., H.**, zastúpeného A. k. L. C., s. r. o., B., o **návrhu žalovaného na obnovu konania**, v pôvodnom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 21 Cb 86/1995, teraz vedeného pod sp. zn. 3 Cb 4/2010, o návrhu žalovaného na prikázanie veci, takto

r o z h o d o l :

Návrhu na prikázanie veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3 Cb 4/2010 inému súdu toho istého stupňa **sa nevyhovuje.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave predložil na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky návrh žalovaného na prikázanie veci inému súdu toho istého stupňa podľa § 12 ods. 2 O. s. p. z dôvodu vhodnosti. Žalovaný svoj návrh odôvodnil tým, že v predmetnej právnej veci o obnovu konania by mal rozhodovať Krajský súd v Bratislave v senáte a nie samosudca. Keďže aj v pôvodnom konaní, vedenom pod sp. zn. 21 Cb 86/1995, rozhodoval podľa vtedy platného ustanovenia § 36b O. s. p. (účinnom do 31. 03. 2005) Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa v senáte JUDr. Milana Moravu a po zrušení rozhodnutia tohto senátu Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodoval Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa opäť v senáte JUDr. Jarmily Glončákovej. Senát JUDr. Jarmily Glončákovej mal však podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave platného na r. 2010 a 2011 nápad zastavený. Navyše v zmysle ustanovenia § 152 ods. 5 vyhl. Ministerstva spravodlivosti SR č. 543/2005 Z. z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súde, krajské súde, špeciálny súd a vojenské súde v platnom znení platí, že v konaní o návrhu na povolenie obnovenia konania č. k. 21 Cb 86/1995 by mal byť z rozhodovania vylúčený senát, ktorý vo veci rozhodoval

pred povolením obnovy konania (senát 21 Cb zložený z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Glončákovej a členov senátu JUDr. Anny Savkovej a JUDr. Beaty Trandžikovej), a preto ani z tohto dôvodu nemôže o predmetnej veci rozhodovať senát 7Cbs Krajského súdu v Bratislave, zložený z rovnakých sudcov, ako rozhodovali v pôvodnom konaní pred povolením obnovy konania. Keďže na Krajskom súde v Bratislave neexistuje senát, ktorý by bol príslušný prejednať a rozhodnúť predmetnú vec, pričom prejednávanie a rozhodovanie veci súdom v zákonnom zložení tvorí jeden zo základných prvkov práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR, článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), je daný dôvod na prikázanie veci o povolenie obnovy konania č. k. 21 Cb 86/1995 inému súdu toho istého stupňa.

Žalobca s návrhom na prikázanie veci nesúhlasil. Je toho názoru, že s poukazom na ust. § 232 ods. 1 O. s. p. návrh na obnovu konania prejedná súd (nie nevyhnutne sudca alebo senát), ktorý o veci rozhodoval v prvom stupni. Žalovaný nesprávne zastáva názor, že na toto konanie o návrhu na obnovu konania sa má aplikovať Občiansky súdny poriadok s právnym stavom k 31. 03. 2005. V civilnom procese je časová pôsobnosť procesných noriem vybudovaná na zásade, že procesné normy nadobúdajú túto pôsobnosť dňom svojej účinnosti. Problematiku začatých a neskončených konaní, ako aj účinky vykonaných procesných úkonov riešia prechodné ustanovenia (§ 355 až § 372s Občianskeho súdneho poriadku). Platí základné pravidlo, podľa ktorého, ak zákon neustanoví inak, platí nový zákon aj v konaniach, ktoré boli začaté pred jeho účinnosťou (Mazák J. a kol. Základy občianskeho procesného práva, Bratislava: IURADITION, 2009, s 22). Ak zákon, v tomto prípade Občiansky súdny poriadok, neustanoví inak, na konanie o návrhu na obnovu konania (ako aj pri akýchkoľvek iných konaniach) sa použije Občiansky súdny poriadok v aktuálnom platnom znení. Žalobca je toho názoru, že na prejednanie tohto návrhu na povolenie obnovy konania je príslušný samosudca, t. j. tak, ako tomu bolo správne už od začiatku, po podaní predmetného návrhu. Tým, že Občiansky súdny poriadok určil, že o návrhu na obnovu konania rozhoduje ten istý súd, ktorý rozhodoval vo veci v prvom stupni, zároveň vylúčil, že by táto okolnosť bola dôvodom na vylúčenie sudcov podľa § 14 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, preto v súdnej praxi je bežné (pokiaľ to umožňuje platný rozvrh práce súdu), že o návrhu na obnovu konania rozhoduje ten istý sudca alebo senát, ktorý rozhodoval vo veci, ktorej sa návrh na obnovu konania týka (rovnako Števček, M. Ficová, s kol. Občiansky súdny poriadok.

Komentár. 1. vydanie. Praha: CHBCK, 2009, s 37). Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, publikovaného pod R 115/2003 okolnosť, že sudca rozhodol vo veci, v ktorej vydané rozhodnutie je napadnuté návrhom na obnovu konania, nie je dôvodom na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vo veci obnovy konania. Žalobca preto považuje návrh žalovaného na prikázanie veci inému súdu za neopodstatnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, príslušný rozhodnúť o tomto návrhu na prikázanie veci (§ 12 ods. 3 O. s. p.), preskúmal vec a dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný.

Podľa ust. § 11 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku konanie sa uskutočňuje na tom súde, ktorý je vecne a miestne príslušný. Príslušnosť sa určuje podľa okolností, ktoré tu sú v čase začatia konania a trvá až do jeho skončenia.

Ak nemôže príslušný súd o veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení (§ 14), musí byť vec prikázaná inému súdu toho istého stupňa (§ 12 ods. 1 O. s. p.).

Podľa ust. § 12 ods. 2 O. s. p. vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti.

V ustanovení § 12 O. s. p. je upravený inštitút prikázania (delegácie) veci. Jeho použitie prichádza do úvahy iba vtedy, ak je žaloba podaná na príslušný súd, resp., ak došlo k postúpeniu veci na príslušný súd (§ 104a a § 105). Podstatou delegácie je, že sa vec inak vecne a miestne príslušného súdu prikáže inému súdu. Aplikácia tohto ustanovenia je možná iba v dvoch prípadoch. V prvom prípade vtedy, ak sudcovia inak príslušného súdu nemôžu vo veci konať z dôvodu, že sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci (delegácia nutná). V zmysle § 14 ods. 1 sú vylúčení vtedy, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezáujatosti. Takisto sú vylúčení aj vtedy, ak tú istú vec rozhodovali na súde nižšieho alebo vyššieho stupňa. V danom prípade nebolo rozhodnuté o vylúčení sudcov Krajského súdu v Bratislave z prejednávania a rozhodovania veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 10. júna 2011 pod č. k. 3Ndob 10/2011-157 rozhodol, že sudca JUDr. Peter Pospech nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3 Cb 4/2010. Už

v tomto rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že považoval návrh na prikázanie veci inému súdu podľa § 12 ods. 1 O. s. p. za bezpredmetný.

V druhom prípade je možná delegácia z dôvodu vhodnosti (delegácia vhodná) bez toho, že by museli byť sudcovia vylúčení (§ 12 ods. 2 O. s. p.). Prikázanie (delegácia) veci z dôvodu vhodnosti predstavuje výnimku z práva účastníka občianskeho súdneho konania na zákonného sudcu (článok 48 ods. 1 Ústavy SR), ako aj výnimku zo zákonom definovaných kritérií miestnej príslušnosti súdu. Účelom inštitútu delegácie z dôvodu vhodnosti je predovšetkým zabezpečenie hospodárnosti občianskeho súdneho konania alebo jeho zrýchlenie. Dôvody delegácie môžu mať v praxi rozmanitú povahu, najmä však osobnú, zdravotnú, sociálnu, či finančnú. Vzhľadom k charakteru delegácie ako výnimky zo zásady, že vec prejednáva a rozhoduje súd, ktorého príslušnosť vyplýva zo zákonom stanovených kritérií, musí mať aj dôvod delegácie vždy výnimočný charakter.

S poukazom na uvedené prichádza aplikácia ust. § 12 ods. 2 O. s. p. do úvahy len z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Úvaha súdu o vhodnosti delegácie preto zahŕňa posúdenie predmetu konania i pomerov účastníkov na oboch procesných stranách, pričom na pomery účastníka, ktorý delegáciu navrhuje, možno prihliadať, len ak ich zohľadnenie nebude mať negatívny dopad na ostatných účastníkov konania, alebo na konanie ako také.

Dôvody, ktoré uviedol žalovaný v návrhu na prikázanie veci, nie sú relevantné a nevykazujú charakter takej výnimočnosti, aby bolo možné návrhu vyhovieť. Prikázanie veci inému súdu toho istého stupňa oproti prejednaniu veci Krajským súdom v Bratislave neprinesie výrazné zjednodušenie prístupu k súdu pre účastníkov, ani nepovedie k výraznejšiemu zhospodárneniu či urýchleniu konania. Pri rozhodovaní o prikázaní veci inému súdu z dôvodu vhodnosti tiež treba prihliadať na zachovanie rovnosti účastníkov a pod vhodnosťou treba rozumieť iba hľadisko hospodárnosti konania z pohľadu vzniku možných trov konania.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti

v zmysle § 12 ods. 2 O. s. p. Preto návrhu žalovaného na prikázanie veci inému súdu nevyhovelo.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. októbra 2011

JUDr. Anna Marková v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová